

Λητμονοῦν τὸν καυγᾶ
καὶ τσουχχρίζουν ταῦτά.

**Καμπόδα στιχηρῶ,
κῆπος λυπητερῶ.**

Θρηγεῖ κι' ὀδύρεται πικρῶς
ὁ Κορβονᾶς ὁ φαλακρῶς.

Οἴμοι! Θρηγῶν ἐφώναζε, κλεινῶν πατέρων ἔδη,
ὦ εἴς, γλυκύτατοι θεομοι, τὸ κἄλλος σας πῶς εἶδυ;
Οἴμοι! κραυγάζει γοερῶς ὁ γέρο-Κορβονιδῆς,
λαός μου τί σ' ἐποίησα καὶ τί μ' ἀνταποδίδεις;

Εἰς τοὺς μυχίους πόθους σου τσοάκις ἐνεβάτευσα,
τσοάκις μὲ παρίσυρες, τσοάκις σ' ἐπιστράτευσα,
τρὶς ἑστὰ πεδία τῶν μαχῶν ἐνίκηρες ἐνδόξως,
καὶ σήμερα μὲ γολοσκᾶς καὶ μὲ ποτιέζεις ὄζος.

Οὐκέτι στέργω τὸ λοιπὸν
καὶ παραμένω σιωπῶν,

μὰ φέρτε πένα καὶ χαρτί νὰ κόψω καὶ νὰ ράψω
καὶ τάπομνημονεῦματα τῶν ἔθλων μου νὰ γράψω,
φέρτε νὰ 'πώ-γὰ τούς θεομοὺς πῶς ἦσαν ἑστὸν καιρὸ μου,
καὶ πάρτε τὸ μαχαίρι μου, τάσημοχάντζαρό μου,
ὅπου μ' αὐτὸ πετσόκοψα τὸ χέρι μου μὲτ' ἡμέρα,
καὶ μ' ἄλλ' ἀσημοχάντζαρα πετάξετέ το πέρα.

Οἴμοι! Θρηγῶν ἐφώναζε κι' ὁ νέος Λεωνίδας,
πάει καὶ τούτ' ἢ Σύνοδος μὲ τσοὰς παννυχίδας,
πάει κι' ἢ Σύνοδος αὐτῆ
κι' ὁ Κόντης ἐδυναμάωσε,

καὶ σοκολάτα δυνατῆ
τὴν στρουγγά του 'καρβάμωσε.

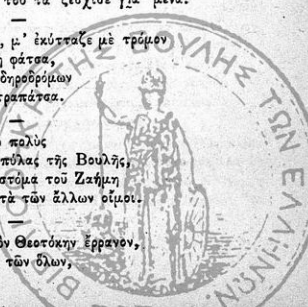
Οἴμοι! Θρηγῶν ἐφώναζε κι' ἐπήγαμε ἑστὸ σπῆτι
κι' ὁ μπατζανάκης Κωνσταντῆς, ὁ Καραπάνος ἦτοι.
Ὅποια θλίψις ἄφατος, καίμυε Κωνσταντῆ,
μὲ τὰ νυκτέρια κόντηνε δρό πιθαμαῖς τὸ σῶμα μου,
πάει καὶ τούτ' ἢ Σύνοδος, πάει τὸ πατριεῖτι,
κι' ἐγὼ σὰν πρῶτ' ἀπέμεινα κατᾶμνος ἑστὸ κόμμα μου.

Οἴμοι! μεθ' ἔλων ἔλεγε κι' ἡ γλώσσα τοῦ Δραγαούμη,
τὸ νέου ριζοσπάστη,
μόνος ἐγὼ τὸν 'ζάλισα, τὸν ἕκανα τουλοῦμι
τὸν Κόντη τὸν δυνάστη,
τουδῶσα καὶ 'κατάλαθε καὶ τάχε σὰν χαμίνα,
κι' ἄβρα πολλὰ τῶν νόμων του τὰ 'ξέσχισε γιὰ 'μένα.

Οἴμοι! κι' ὁ Ράλλης ἔλεγε, μ' ἐκούταξε μὲ τρόμον
τοῦ Θεοτόκ' ἢ φάτσα,
καὶ τσοὰ νομοσχέδια περὶ σιδηροδρόμων
τοῦ τάκανα στραπάτατα.

Θρηγὸς ἐγένετο παλὺς
ἐμπρὸς ἑστὰς πύλας τῆς Βουλῆς,
καὶ δὲν ἠκούσθη μοναχὰ τὸ στόμα τοῦ Ζαΐμη
ν' ἀναφωτῆ σπαρακτικῶς μετὰ τῶν ἄλλων οἴμοι.

Μὲ μῦρα καὶ μ' ἄρωματα τὸν Θεοτόκῃ ἔφρανον,
τὸν ρυθμιστὴν τῶν ἔθλων,

κι' ἀνείλυσαν ἐκ θαλασσῶν μὲ δούτας καὶ μὲ γίρανον
πνιγὴν τορπιλλοβόλον.

Τοὶς μυροφόροις βουλευταῖς
καὶ τοὶς ἐμπόστοις καθηταῖς
ὁ Θεοτόκος ἐπιστάς περιχάρης ἔδωκε·
ὑπόψατε μὲ λήθραγον παραφαγόντος βία.

“Ω! τῶν θαυμάτων τῶν καινῶν, τῶν βρόντων καὶ τῶν κτύπων!
εἰς τοὺς καιροὺς τῶν κρίσεων
σπόρους μεταρρυθμίσεων
ὁ Θεοτόκος ἔσπερνε ἄσπρον ζυρανθίνου κήπον.

Προσέδραμε Σιμόπουλος ἀπὸ τοῦ ἄλλου πρῶτα
καὶ τὸν σπορία προσίδω ὡς κηπουρὸν ἤρῳτα,
πλὴν προσδραμόντες καὶ πολλοὶ, ποῦ λαγαροῦν Κουβέρνο,
τί καινός; τὸν ἐρώτησαν, κοικιᾶ, τοὺς λέγει, σπέρνω.

“Ω! τῶν προσώπων τῶν ὡχρῶν σὰν κίτρο καὶ σὰν φράπα!
σπεύδει κι' ὁ Στάης, δὴ θερμῶς ὁ κύριος ἡγάπα,
καὶ φῶθι συστελλόμενος ἀπὸ μυγῶν καρδίας
μετ' ἄλλων ἐκραξεν ὁμοῦ:
μνήσθητι, κύριε, κι' ἐμοῦ
γὰρ τὸ χαρτοφυλάκιον ἐκίνο τῆς Παιδείας.

Τοὶς μυροφόροις βουλευταῖς Βουδούρης λέγει τάδε:
τὰ τρέπαια τὰ ναυτικά λαὸς καὶ κόσμος τάδε,
δεῦτε λοιπὸν προσδραμόμενοι πρὸς τὸ τορπιλλοβόλον,
κι' εἰς ἀντιπάλους εἴπωμεν κι' ὁμοῖοις τεχνικέες:
στὸ κρύψαν κίματι βαθεῖ βαρβάθρον πύλαι στόλον
ἐκρυψαν ὑπὸ θάλασσαν ἀστακομαχίων παιέες.”

“Ω! τῆς ὥρας τῆς φρικτῆς!
Φοίβου πάγχρους ἀκτίς,
βλέφαρον χρυσοῦς ἡμέρας
εἰς τὴν χιθρᾶν εἶχε λάμψει,
ὅταν τοὺς κηψοπατέρας
ὁ Μορρεῦς τοὺς εἶχε κάμψει,
κατὰ γλαῖζε δ' ὁ Φοῖβος θαλασσῶν βυθούς καὶ βόθρων,
ὅταν ἐν καπνῷ νερέλη
ἐψηφίσθησαν τὰ τέλη
τῶν καπνῶν καὶ τῶν σαρώθρων.

“Ω! τῶν ἀγρίων τῶν βρυγιῶν,
ὦ! τῶν κρισίων τῶν στιγμῶν,
ὅταν τὸ φῶς ἐφώτισε μορφῆς πολλῶν ἀνύσους
καὶ εἰκράνε καυδιανὰ κι' ἀνυψώμενας ράβδους,
ὅπῳταν ἐξεμάνησαν τοῦ Κόντ' οἱ δορυφόροι
κι' ὁ Στάης βρέμων ἐσφίξε τὸν στέροιο τοῦ Φικιώρη,
καὶ κάτω τὸν κατίβασε τοῦ βήματος φρούτων
κι' ὁ Κρίτσας ἐπρωμάχησε τὰ στέρα τοῦ προτάττων.

Ἄσπια βέρφης τοῦ λαοῦ, τοῦ τότε παρωτώτος,
ὅταν βάρυς ἀφύπνισε τοὺς κοιμωμένους κρότες,
ὅταν κι' ὁ Στεφανόπουλος ἄσπρον ἀνακάτωμα
ἄθρηας αἰφνης τὸν Σκουζὴ τὸν ἐρρίξε ἄσπρον πάτωμα,
κι' ἰκεῖνος δούπησε πεσὼν, κι' ἐσκόνισεν ἡ σκόνη
σημαῖνον μπαρμπετόν.

Οἴμοι τῆς φρίκης τῶν θεσιῶν, ποῦ καταπίπτουν ράκη,
κι' ὁ Στάης πάλιν ὤρμησε κατὰ τοῦ Γουναράκη,
κι' ὁ Γουναράκης κατ' αὐτοῦ
τοῦ θερμοκαίου βουλευτοῦ,

κοντολογῆς ἐξώρμησαν οἱ πάντες κατὰ πάντων
καὶ πόλεμος ὄρετο λυσάτων Κορυβάντων,
ὁ δὲ Πλατούσης ἐκραξε: «αὐχάστ' ἐχθροὶ καὶ φίλοι,»
καὶ πάλιν μέγα σάρωθρον τοῦ μαχητᾶς ἤψηλει.

“Ἄρα γλυκιά τῆς χαρᾶς, ποῦ φώναζαν κοκκοροί,
ὅπῳταν ἐπανέφεραν ἄσπρον τὸν Φικιώρη,
κι' ἰκέτευαν κι' οἱ μὲν κι' οἱ δὲ τὸν ἀρχηγόν καὶ κύριον
νὰ συμμαζέψῃ τοὺς θερμοὺς καὶ Στάην τὸν Κυθρίον,
οἴμοι, ποῦ κάποιον ὑπουργὸν τὸν πῆγε ριπιτιδὸν
καὶ διεπράγγει βροντωδῶς ὁ κύριος τὸν Μπουσιδῶν,
ὁ δὲ Μπουσιδῶς ἐκραξε: μούσπασαν τὸ κουδοῦν μου,
κι' ἕνας σακρίων εἶπε: μούσπασαν τὸ μπαστοῦν μου,
κι' ἄλλοι ἀφήντα πρὸς αὐτοὺς: μούσπασαν τὸ ρουθῶνι μου.

Οἴμοι, ποῦ συνεπλάκησαν μικροὶ μὲ τοὺς ἐγκρίτους,
καὶ πάντες ἐκινήθησαν μὲ τὰς αὐτοκινήτους,
οἴμοι τοῦ πολιτεύματος, ἀνεμειγμένον πολλοὶ
μυκόμενοι κρατῆρες,
κι' ὅπῳταν ἡ λυσάσθητος ἐσχίσασεν Βουλήν,
ἔδῳν οἱ κλητήρες:

«δεῦτε κι' ἐμεῖς τὴν σήμερον τὰ σάρωθρά μας ἔρωμεν,
δεῦτε τὰς ἔδρας τὰς καινὰς τὰς πὰς ἀποκαθαρώμεν,
δεῦτε τῆς βαρβατίας τῶν μυροσπομένων ἰδρώτα,
δεῦτε τὰς πύλας κλείσωμεν καὶ σβύσωμεν τὰ φῶτα.

Εὐαγγέλιον ναπὸν, δύνητων καὶ χαρωπὸν.

Ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς Βουλῆς τῆς κλυδωνιζομένης
κι' ὁ Φασουλῆς ὁ Ζύλιος, ὄψιας γεννημένης,
ἐπῆγγνε μονάχος του μὲ σταθερὸν τὸ βῆμα,
ὡς ὅπου τέλος ἔβησε σ' ἕνα μεγάλο μῆμα,
ποῦ μέσα τὸ Ρωμαϊκὸν κατίκειτο θαυμιένον
κι' ἀνάστασι ἀπὸ σπασίμου σαβανωμένον.

Παρὰ τὸ μῆμα δ' ἦν βομῶς, καὶ γύρω πυραμῆς
μὲ πανοπλίαις τουρινὰς εὐκλείας καὶ τιμητῆς,
καὶ θώρακες ἀπῆστραπτον Αἰάντων τροπαχοῦσι,
σταυρατῶν λαρόκαπα καὶ φιοὶ καὶ ταυροῦχι,
καὶ τοῦ μεγάλου γέγοντος τὸ μίγ' ἀσπρημαγάντζαρο,
κι' ἔψαλαν περὶ τοῦ βομοῦ
τὰ κόκκαλα τοῦ Βασιλοῦ
μὲ μουσικῆς τετράβια, γραμμὴν ἀπὸ τὸν Μάντζερο.

Καὶ μέρηχοι καὶ μοίρηχοι κι' ἡμίθοι τῶν μύθων
ἰθρῶνον τὸ Ρωμαϊκὸν μὲ δάκρυα τῆς φρίκης,
ὅπῳταν ἕνας ἄγγελος ἐκίλισε τὸν λίθον,
κι' ὁ Φασουλῆς τὸν κῦτταξε, κι' ἦταν ὁ Θεοτόκος.
Ἐἶχε ἄσπρον ὄμιον γὰρ πτερά χαρτῆς νομοσχεδίων,
κι' ἰδὼν κι' ἰκεῖ τὰς πτέρυγας χαρῆσους ἐκίנים,
κι' ἀντίπαλος ἀπῆγγε πολεμικῶν πεδίων,
κι' αὐτοὶ κατίβασαν πρηνεῖς, κι' ἐθαύμασαν ἐκείνοι.

Κι' ὁ Φασουλῆς ἀκουσίζουλον Πλατούσιον ἀρπάσας
ἐπῆρε σβάρνα τοὺς λαοὺς, ποῦ κεχνητότες ἦσαν,
κι' ἐκῆρυττε περιχάρης πρὸς πάντας καὶ πρὸς πάσας:
ἀνίστη τὸ Ρωμαϊκὸν τὸν θάνατον πατήσαν,
τοῦ Πηχ τοῦ Κόντη φάρμακα θαυματουργὰ γενοσμένων
κι' εἰς ἕκαστον τῶν βουλευτῶν χιλιάς χειρισμένον.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παραλίπια πατριώτου,
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.